

- b) Jeśli art. 1 ust. 1 lit. a) pkt ii) odnosi się do liczby zwolnień przeprowadzonych każdym poszczególnym zakładzie, jakie znaczenie należy przypisać pojęciu „zakład”? W szczególności, czy pojęcie „zakład” należy rozumieć w ten sposób, że obejmuje całość danego przedsiębiorstwa handlu detalicznego rozumianego jako jedna jednostka ekonomiczna i handlowa albo jako część tego przedsiębiorstwa, która rozważa przeprowadzenie zwolnień, a nie natomiast jako jednostka jak każdy poszczególny sklep, do którego są przypisani w celu wykonywania swoich zadań objęci planowanym zwolnieniem pracownicy?
- 2) Czy w okolicznościach, w których pracownik występuje do prywatnego pracodawcy z żądaniem o wypłatę odprawy, państwo członkowskie może się powołać na dyrektywę albo utrzymywać, że nie przyznaje ona żadnych bezpośrednio skutecznych praw przeciwko pracodawcy w przypadku gdy:
- (i) prywatny pracodawca ponosiłby odpowiedzialność za zapłatę pracownikowi odprawy w związku z nieodpowiednią transpozycją dyrektywy przez państwo członkowskie z powodu swoich uchybień obowiązkowi tego pracodawcy w zakresie przeprowadzenia konsultacji zgodnie z dyrektywą; oraz
- (ii) gdy od tego znajdującego się w stanie niewypłacalności pracodawcy żąda się wypłaty odprawy a żądanie to nie jest spełnione i gdy skierowane zostaje do państwa członkowskiego żądanie, to czy to państwo członkowskie może na podstawie przepisów krajowych stanowiących transpozycję dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/94/WE z dnia 22 października 2008 r. w sprawie ochrony pracowników na wypadek niewypłacalności pracodawcy ⁽¹⁾ ponosić odpowiedzialność i mieć obowiązek wypłaty odprawy z zastrzeżeniem wszelkich granic odpowiedzialności nałożonych przez instytucje gwarancyjne utworzone przez państwa członkowskie na podstawie art. 4 tej dyrektywy?

⁽¹⁾ Dz.U. L 225, s. 16.

⁽²⁾ Dz.U. L 283, s. 36.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez College van Beroep voor het Bedrijfsleven (Niderlandy) w dniu 18 lutego 2014 r. – KPN BV przeciwko Autoriteit Consument en Markt (ACM), Inni uczestnicy postępowania: UPC Nederland BV i in.

(Sprawa C-85/14)

(2014/C 151/14)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

College van Beroep voor het Bedrijfsleven

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: KPN BV

Strona pozwana: Autoriteit Consument en Markt (ACM)

Inni uczestnicy postępowania: UPC Nederland BV, UPC Nederland Business BV, Tele2 Nederland BV, BT Nederland BV

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 28 dyrektywy o usłudze powszechnej ⁽¹⁾ pozwala na regulowanie taryf, chociaż analiza rynku nie wykazała, by któraś strona dysponowała znaczącą pozycją rynkową w zakresie regulowanej usługi, w sytuacji gdy istnieje techniczna możliwość transgranicznego wywołania niegeograficznych numerów telefonicznych, a jedyna przeszkoda w dostępie do tych numerów polega na tym, że stosowane są taryfy, na podstawie których wywołanie numeru niegeograficznego jest droższe niż wywołanie numeru geograficznego?
- 2) W razie odpowiedzi twierdzącej na pytanie 1 College ma następujące pytania:
- a) Czy uprawnienie do regulacji taryfowej stosuje się również wtedy, gdy wyższe taryfy mają jedynie ograniczony wpływ na ilość połączeń z numerami niegeograficznymi?

- b) W jakim zakresie sąd krajowy ma jeszcze możliwość zbadania, czy środek taryfowy niezbędny na podstawie art. 28 dyrektywy o usłudze powszechnej w świetle realizowanych przezeń celów nie jest nadmiernie uciążliwy dla operatora połączeń tranzytowych?
- 3) Czy art. 28 ust. 1 dyrektywy o usłudze powszechnej pozostawia możliwość podejmowania środków wspomnianych w tym przepisie przez organ inny niż krajowy organ regulacyjny korzystający z uprawnienia wymienionego w art. 13 ust. 1 dyrektywy o dostępie ⁽²⁾, a temu ostatniemu organowi przysługuje jedynie kompetencja wykonawcza.

⁽¹⁾ Dyrektywa 2002/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników (dyrektywa o usłudze powszechnej) (Dz.U. L 108, s. 51).

⁽²⁾ Dyrektywa 2002/19/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie dostępu do sieci łączności elektronicznej i urządzeń towarzyszących oraz wzajemnych połączeń (dyrektywa o dostępie) (Dz.U. L 108, s. 7).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de Primera Instancia de Miranda de Ebro (Hiszpania) w dniu 24 lutego 2014 r. – Banco Grupo Cajatres S.A. przeciwko María Mercedes Manjón Pinilla i Comunidad Hereditaria formada al fallecimiento de D. Miguel Ángel Viana Gordejuela

(Sprawa C-90/14)

(2014/C 151/15)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de Primera Instancia de Miranda de Ebro

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Banco Grupo Cajatres, S.A.

Strona pozwana: María Mercedes Manjón Pinilla i Comunidad Hereditaria formada al fallecimiento de D. M.A. Viana Gordejuela

Pytania prejudycjalne

1. Czy art. 6 ust. 1 oraz art. 7 ust. 1 dyrektywy Rady 93/13/EWG ⁽¹⁾ sprzeciwiają się przepisowi takiemu jak drugi przepis przejściowy [hiszpańskiej] ustawy 1/2013 z dnia 14 maja, który przewiduje w każdym razie zmniejszenie stopy odsetek za zwłokę niezależnie od tego, że warunek umowy dotyczący odsetek za zwłokę był początkowo, ze względu na swój nieuczciwy charakter, nieważny?
2. Czy art. 3 ust. 1, art. 4 ust. 1, art. 6 ust. 1 i art. 7 ust. 1 dyrektywy 93/13 z dnia 5 kwietnia 1993 r. sprzeciwiają się przepisowi krajowemu takiemu jak art. 114 [hiszpańskiej] ustawy o hipotece, który daje sądowi krajowemu dokonującemu oceny nieuczciwego charakteru warunku umownego dotyczącego odsetek za zwłokę jedynie możliwość zbadania tego, czy ustalona stopa tych odsetek przekracza trzykrotność stopy odsetek ustawowych, nie dając mu możliwości przeanalizowania innych okoliczności danego przypadku?
3. Czy art. 3 ust. 1, art. 4 ust. 1, art. 6 ust. 1 i art. 7 ust. 1 dyrektywy 93/13 z dnia 5 kwietnia 1993 r. sprzeciwiają się przepisowi krajowemu takiemu jak art. 693 LEC, który daje możliwość wcześniejszego domagania się spłaty całości pożyczki ze względu na to, że nie doszło do spłaty trzech miesięcznych rat, i nie są przy tym brane pod uwagę inne czynniki, takie jak okres, na jaki udzielono pożyczki, jej kwota czy też jakiegokolwiek inne elementy, i który ponadto uzależnia możliwość uniknięcia skutków takiego wcześniejszego postawienia pożyczki w stan natychmiastowej wymagalności od woli wierzyciela – za wyjątkiem przypadków, w których pożyczka ta jest zabezpieczona hipoteką ustanowioną na lokalu mieszkalnym będącego pożyczkobiorcą dłużnika?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz. U. L 95, s. 29)